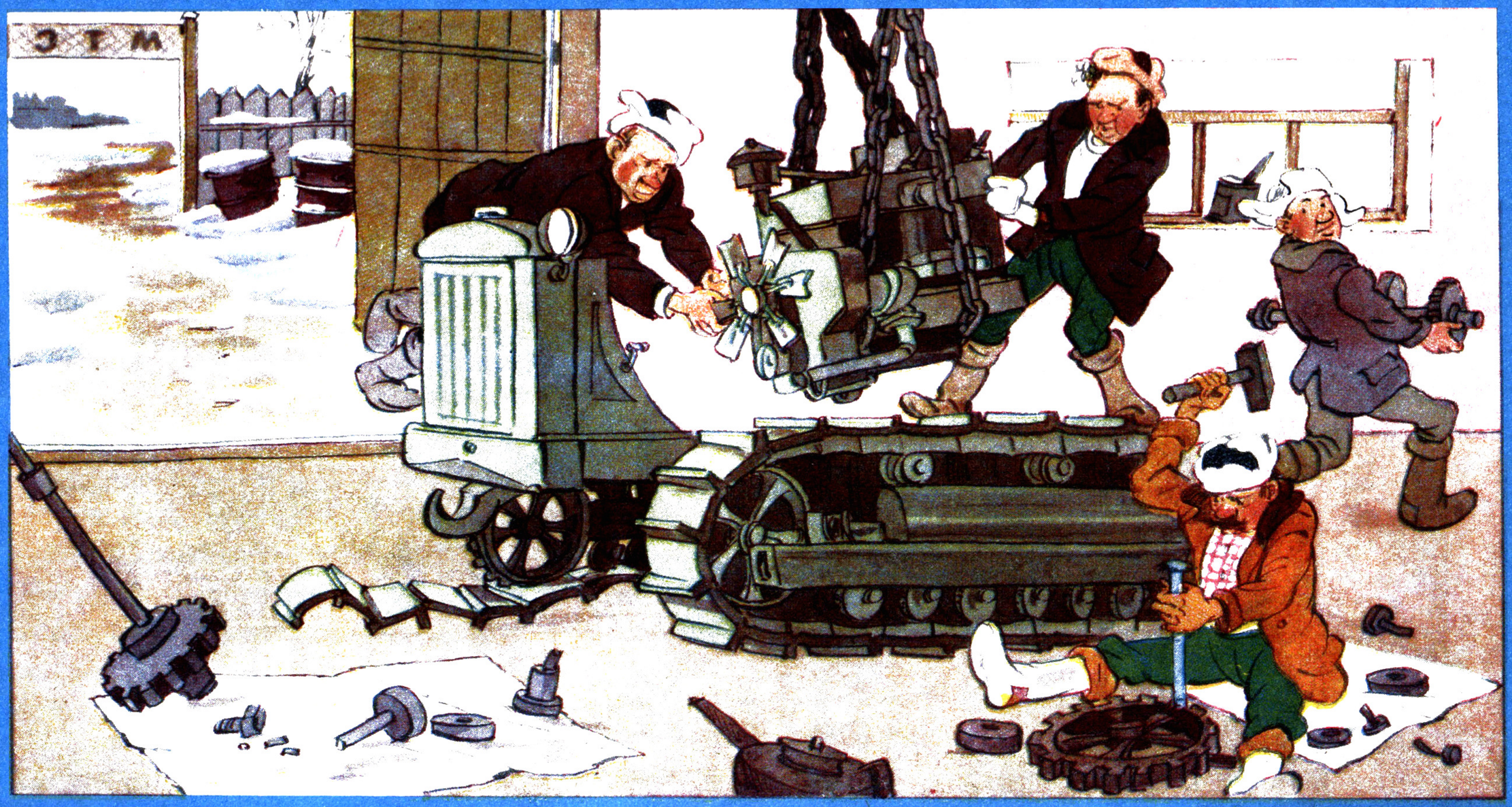

Добре йшли у них діла, —
Йшла робота, аж·гула.

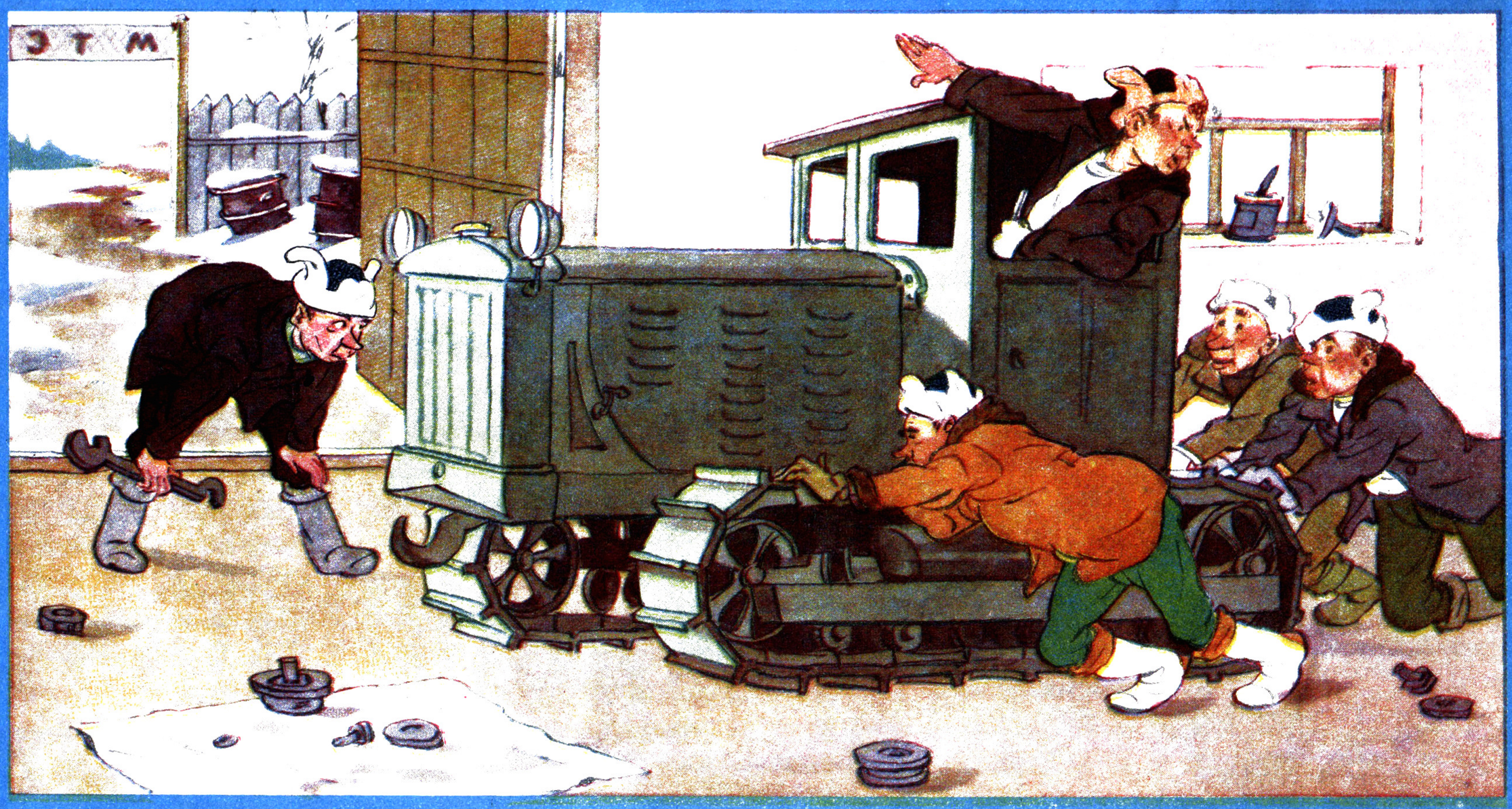

Та завдав їм трактор лиха:
Не гуде, не йде й не чмиха!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ПЕРЕЦЬ

№ 2. КИЇВ. СІЧЕНЬ 1954 р. РІК ВИДАННЯ XIV ЦІНА 1 КРБ.

Мал. С. САМУМА

Щозими в артілі ім. Маяковського, де головує т. Луста, худоба терпить від холоду й голоду. Приміщень ферм не відремонтували, не утеплили, кормів не готують. **(Лист із Пирятинського району, Полтавської області).**

— Проходьте без черги. Може, хоч над малятком змилуються...

Начальникові Одеського обласного управління сільського господарства т. СИВОЛАПУ М. І.

Начальникові Дніпропетровського обласного управління сільського господарства т. ГРИГОР'ЄВУ Г. В.

Шановний Михайле Івановичу!

Шановний Григорію Васильовичу!

18 сторожів-родаків з відомої гумористичної Остапа Вишні «В ніч під Новий рік», щоб якось убивати час, збирались під коморою і грали в підкидного. А як набридало їм грати в підкидного, вони боролися «підсилки» і «навхрест». Набридало боротися,— ішли на ферму й починали нове змагання.

— Ану, хлопці, хто бугая підніме?

Вибачте, але мені здається, що і в керованих вами управліннях відбувається щось подібне. Правда, в підкидного у ваших канцеляріях не грають, не борються і бугая не піднімають. Весь свій час працівники ваших управлінь убивають на складання всіляких паперів.

З яким завзяттям, з яким самозабуттям і в яких колосальних масштабах творяться там різноманітні і хитромудрі форми звітності, циркуляри, інструкції, нагадування, попередження! Подивишся — і аж дух забиває! Складається враження, що апарати двох великих управлінь, забувши про все на світі, завзято змагаються за першість:

— Ану, хлопці, хто більше паперу переведе!

Директивно-циркулярна злива набирає загрозливих розмірів. Шафи, шухляди і сейфи районних управлінь сільського господарства, машинно-тракторних станцій, правлінь колгоспів уже й так тріщать, а бурхливі паперові потоки — один з Дніпропетровська, другий з Одеси — наростають і наростають.

Я був свідком, як директор Котовської машинно-тракторної станції, Герой Соціалістичної Праці Богач за один лише день одержав з вашого Одеського управління, шановний Михайле Івановичу, сорок різних директив, наказів, поштограм і розпоряджень. Ми підрахували, що тільки на саме читання цих паперів треба потратити щонайменше 8 годин. Я запитав т. Богача:

— А коли ж відповідати на цю велеречиву кореспонденцію?

— Коли працювати?

— А коли вчитись, читати більш корисну літературу?

Директор МТС взявся за голову, тяжко зітхнув і повільно опустився в крісло. Я його зрозумів без слів. Топлять! Топлять у паперовій повені дорогоцінний час і енергію сотень спеціалістів сільського господарства. Топлять живу і велику справу.

Я був свідком, шановний Григорію Васильовичу, як 10 грудня всі машинно-тракторні станції Дніпропетровської області, крім чергової лев'ячої дози настанов і постанов, одержали форму п'ятиденної звітності, в якій міститься 21 запитання і 30 підзапитань. Тепер кожну п'ятиденку всі МТС мусять передавати в обласне управління докладні і в більшості непотрібні відповіді на ці запитання й підзапитання.

Подумайте, яка це марудна робота! Скільки сил і часу даремно витрачається на цю бюрократичну затію.

Закрийте, швидше закрийте шлюзи у своїх канцеляріях, зупиніть паперові потоки! Дайте можливість людям працювати.

Привіт від усього серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

Остап ВИШНЯ

Чортійщо

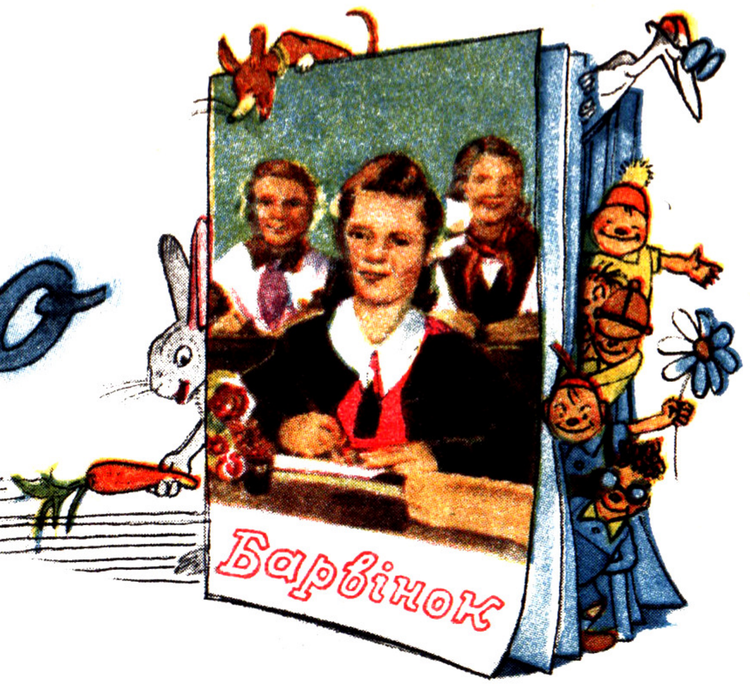

У Сполучених Штатах Америки коїться чортійщо!

І викликане це чортійщо не президентовою заявою про те, що робити надалі з атомною енергією, куди давати на схованку уран та інші речовини, що розщеплюються.

До того «чортійщо» не спричинилася й та обставина, що державний секретар Даллес гаркнув на французький уряд, а французький народ узяв і не злякався.

Даллес кричить на Ланьєля та на Бідо:

— Ратифікуйте договір про європейську армію, а то я вам, сукини ви міністри, як поспускаю штани та як дам суверенітету, так ви відразу забудете своє французьке походження... Теж мені французи...

Так не ці, кажемо, події наробили страшного тарараму в Сполучених Штатах Америки.

А які?

Сміт і Маккарті побачили на вулиці у Вашінгтоні наш «Барвінок».

Той наш симпатичний журнал «Барвінок», що його ЦК ЛКСМУ видає для наших школярів молодших класів.

Як побачили Маккарті із Смітом наш журнал «Барвінок» на вулиці у Вашінгтоні, в одному газетному кіоску, їх спочатку затіпало, а потім зафебеерило.

Вони до Гувера:

— Гвалт! Пробі! Пропали! «Барвінок»!

А Гувер не второпає:

— Гуду-юду, — питає, — «Барв'інєк»? О'кей і гудбай «Барв'інєк»? Що значить, що?

Маккарті аж пополотнів:

— От стара АРА, Гувер-фебеер! Не знає, що таке «Барвінок». А ще начальник охранки! Розтління малолітніх,— от що таке «Барвінок»! Жодного в журналі пострілу! Жодного вбивства! Жодної ілюстрації, де б папаша давив мамашу, братік сестричці очі з лоба виколупував, а бабуся розпорола б дідусеві черево та печінку-селезінку в'язальними дротами — тільки — штрик! штрик! штрик! Он, який це, сер Гувер, журнал!

— А що ж там пишуть, у тому, як його, «Барв'інєку»? — перелякався Гувер.

— Про нові атомні речовини, що розщеплюються.

— О, май год! Які?

— Комуніст Воронько. партизан-ковпаківець, винайшов нові розщеплювальні речовини, що дають зразу і атомну енергію, і водень. Він безсоромно їх перераховує:

«У стіжку сховався заєць,
В нього хліба є окраєць,
Картоплина, горобина
Ще й зелена капустина».

Та не тільки вони, ті речовини, суть, а вже їх розщеплено. Розщепив їх відомий хімік Кроль. Послухайте:

«Кроль закінчив капустину,
Горобину,
Картоплину,
Навалився на окраєць...»

— О, май год! — заревів Гувер. — Конфіскувати! Негайно конфіскувати цей журнал «Барв'інєк»!

Ілюстрації В. ГРИГОР'ЄВА

— Та це ще не все,— репетував Маккарті.— Виявляється, що комуністи вирядили на аероплані цілу атомну експедицію у складі відомих атомників: Знайка, Незнайка, Поспішайка, Якось-будька, Пончика і експериментального песика Бульки. Доведено, що як песика годувати ассошіейтедськими газетними качками, то песик починає гавкати воднем і розщеплювати на атоми навіть звичайнісінькі штани.

— О, май год! Конфіскувати!

Журнал «Барвінок» конфісковано.

А що ви гадаєте? Бойовий, войовничий і дуже для США небезпечний журнал. Пропагує, щоб дятли носили окуляри. Атомноводневик Михайло Стельмах так і пише:

«По рецепту на базарі
Дятел вибрав окуляри...
. . . . . .
У осінню хмуру пору
Хитрий жук зашився під кору.
Дятел глянув, сів на сук,
Носом тук —
І згинув жук.
От які-то окуляри
Вибрав дятел на базарі!»

А що ви гадаєте: сьогодні носом тук — згинув жук, а взавтра носом тук, а з Даллеса геть дух! Конфіскувать!

І бігають тепер, і метушаться по Вашінгтону, по Нью-Йорку, по всіх небрасках та оклахомах перелякані фебеерівці, хапають дітей та ікс-променями їх просвічують, чи не читали бува вони «Барвінка».

...За одним рипом разом із «Барвінком» у США конфісковано: твори Гоголя, Щедріна, алгебру Кисельова, журнал «Радянська жінка» і т. д., і т. ін.

Твори Гоголя конфісковано за те, що Микола Васильович писав про свиняче рило на Сорочинському ярмарку, а Щедрін пригвинтив одному правителеві замість голови органчика. Розуміється, у США сенатори подумали, що то про них писано. От і конфіскували!

Отаке коїться тепер у США...

А так узагалі, як сказав президент, «Сполучені Штати аж ніяк не з'являються нерозумним або невеликодушним партнером».

Факт!

НАЗАД—НА СКЛАД

Дніпропетровська взуттєва фабрика (директор т. Бондарєв, головний інженер т. Циберій) виробляє взуття низької якості. Лише за три квартали минулого року торговельні організації понизили в сортності й повернули фабриці майже 22 тисячі пар взуття.

Мал. БЕ-ШІА

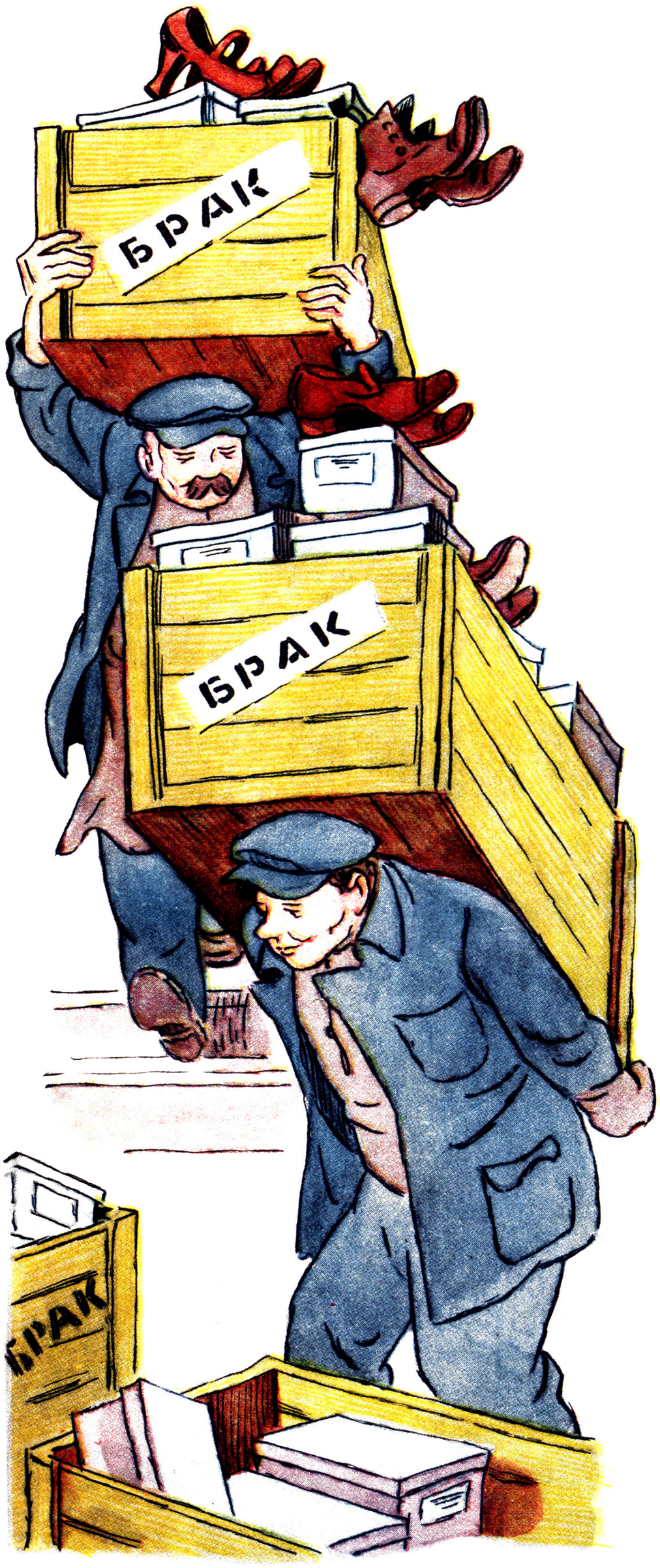

— Ніхто, крім нас, цих черевиків не носить.

Хоч і темно, але ясно...

ПІСЕНЬКА ГОЛОВИ ЧЕРНІВЕЦЬКОЇ МІСЬКРАДИ тов. ГУТАФЕЛЯ

Вже декілька років трудящі міста Чернівців скаржаться на погане забезпечення електроенергією. В багатьох будинках світло з'являється о дванадцятій годині ночі або як уже розвидняється.

День скінчився, громадяни,
Ніч настала на землі.
Спать лягайте, чернівчани,—
Люлечки-люлі!

Хто захоче почитати,—
Хай придба собі свічу.
Вже як будете ви спати,
Світло я включу.

Не вставайте, прошу, рано
Ні дорослі, ні малі!
Спіть до сонця, чернівчани,—
Люлечки-люлі!..

Дії станції — хоч скромно —
Я відзначу! Не змовчу:
За роботу економну
Премію вручу!

Недоробки ліквідуєм!
Постанови на столі!..

☆ ☆ ☆

Кілька літ уже ми чуєм:
Люлечки-люлі!

КЕРІВНИКАМ МІСЬКРАДИ м. СТАЛІНО

У м. Сталіно (Донбас), у робітничому селищі Мушкетове, по вулицях Слов'янській, Іюльській та інших систематично виключається світло. Погано тут і з постачанням населенню води. На скарги робітників міськрада зовсім не реагує.

Вас, конкретно й справи ради,
Керівні мужі з міськради,
Я питаю віч-на-віч:
—В чому річ?
Доки темні будуть ці
Робітничі вулиці?

Час розглянуть на нарадах
Тії скарги, що в шухлядах.
І давно зробити час,
Щоб у вас
Мали жителі завжди
Вдосталь світла і води.

Ну, то як? Відповідайте!
Та затямте й пам'ятайте:
Утекти від діла вам
Я не дам!

Є ВСЕ!

У м. Бобринці, Кіровоградської області, дуже погано працює електростанція, хоч є всі можливості, щоб працювала добре.

Є динамо, є директор
Із монтерами всіма,
Є двигун і є мастило,
Та електрики нема!

Є стовпи і постанови,
Є дроти у всі кінці,
Обіцянки є, промови —
Тільки темно в Бобринці.

Є усе! Тому-то й стидно,
Що стоїть у місті тьма,
Бо хазяїна, як видно,
(Хоч і є він) там нема!

СПЕЦТРАНСФОРМАТОР

У Комишевасі (Запорізька область) є два трансформатори — через один подається струм всьому райцентру, через другий — керівникам району. Зав. комунгоспом т. Кривохатько всю увагу приділяє другому трансформаторові.

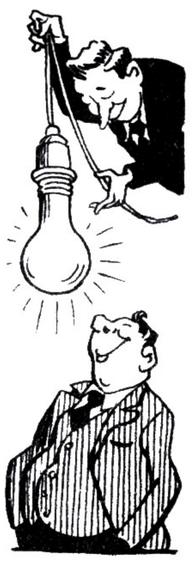

Всюди світло ледве блима,
Хоч світи вночі очима,—
Лиш начальству світить ясно —
І сліпучо, і невгасно!

І, напевно, так случилось,
Що начальство осліпилось,
Та й не бачить (а даремно!),
Що в райцентрі завжди темно.

ТЕМНО І ЯСНО

У Красилові, Кам'янець-Подільської області, на всіх вулицях, у всіх будинках темно. Електроенергія подається лише в будинки, в яких живуть районні керівники.

Хоч і темно, але ясно!
Факти ці говорять нам,
Що сорочка ближче власна
Отаким керівникам.

Ми питаєм їх ласкаво
(Будем відповіді ждать!):
— Як це так? І хто дав право
Вам людей не поважать?

Одвічайте своєчасно!..
А поки що скаже всяк:
— Хоч і темно, але ясно,
Що не мусить бути так!

Степан ОЛІЙНИК.

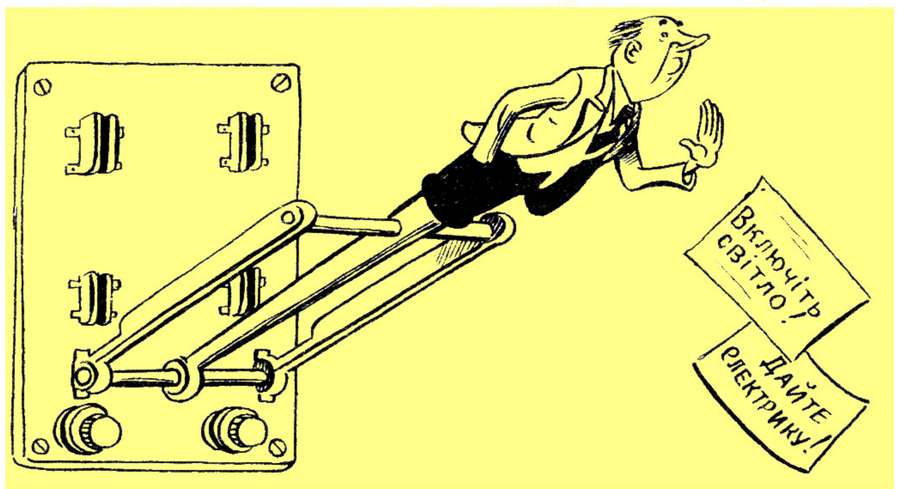

ШЛЯХ ІУДИ

Мал. М. ОГНІВЦЕВА (Харків)

Польська дефензива.

Фашистське гестапо.

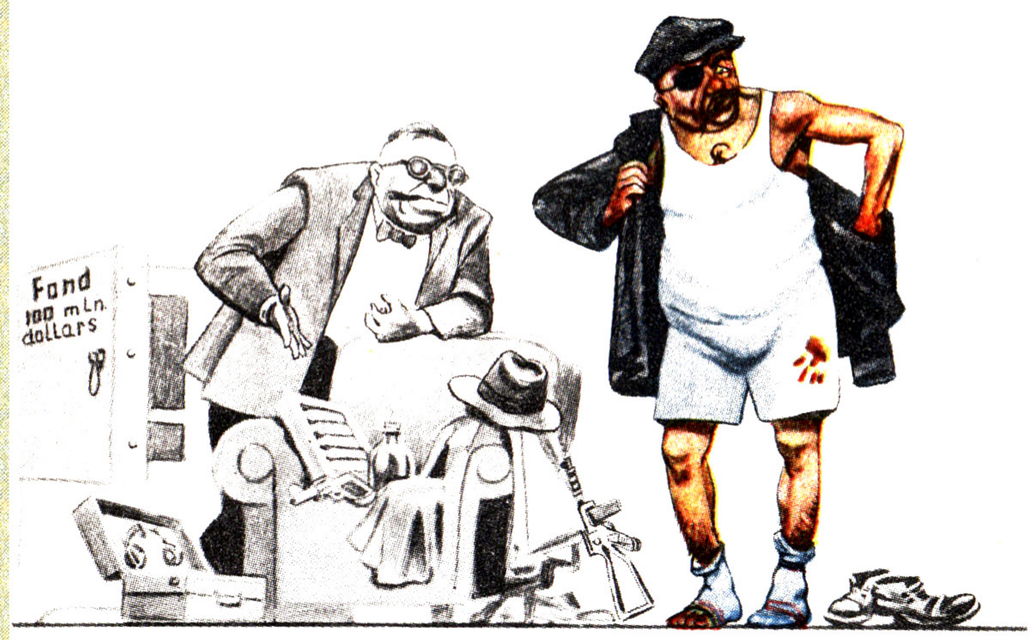

Американська розвідка.

Кінець Іуди.

СУХОВОЛЬСЬКА АНОМАЛІЯ

Є біля Львова, у Івано-Франківському районі, колишній маєток — Суховоля. На відшибі від села, далеко від залізниці, серед поля огороджено залізобетонною стіною шість гектарів землі. Будинки там занедбані, більшість кімнат стоять весь час пусткою, зате садиба... Одного тільки саду 3 гектари. І вже три роки належить ця садиба Львівському політехнічному інститутові. Керівники Івано-Франківського району давно планують відкрити у Суховолі лікарню, але інститут цупко тримається за Суховолю.

Минулого літа, в липневу ніч, до студентів інституту, що проходили учбову практику під Стрием, несподівано примчало дві автомашини. Шофери передали керівникові практики розпорядження директора:

— На три години ночі зібрати тридцять студентів, навантажити на машини прилади і вирушити в Суховолю.

Рано-вранці прибули студенти на садибу, розставили прилади, поснували дроти і, виставивши двох постових до воріт, полягали спати.

Об одинадцятій годині ранку постові закричали: «Їдуть!» — і в двір зайшла комісія облвиконкому. Студенти негайно кинулися до недіючих приладів, а директор інституту т. Ямпольський заявив:

— От, бачите, студенти займаються практикою. Тут дуже сприятливі умови для проходження практики. Я ще замовив у Кривому Розі три вагони залізної руди, яку ми тут закопаємо і створимо штучну магнітну аномалію.

Після від'їзду комісії студенти негайно вирушили назад до Стрия. Їхали й міркували, навіщо директорові треба було влаштовувати отаке масове окозамилювання?

— Щоб утримати садибу за інститутом, — сказав один студент.— Чув, як директор казав, що тут наша база?

— Яка база? — обізвався другий. — Ми, коли торік проводили практику в околицях Суховолі, то жили в селянських хатах, а в маєток й ногою не ступали.

— А хто б вас туди пустив? Там же щоліта діти наших викладачів відпочивають.

* * *

Відшуміло веселе піонерське літо, і в садибі оселилися нові мешканці—студенти 4-го курсу.

Нинішній директор інституту т. Максимович бідкається, що юнакам там погано.

— Але що ж поробиш!— каже він.— У міських гуртожитках місця нема, а Суховоля нам вкрай потрібна. Там ми дослідження проводимо, прилади там у нас.

Товариш директор, м'яко кажучи, трохи сфантазував. Нема в Суховолі ніяких приладів, окрім дитячих гойдалок. І досліджень там ніяких не провадиться. Оселили там студентів тільки до весни, щоб місце не було порожнім. Коли ж почнеться літня оздоровча кампанія, студентів переведуть до міста. (І місце в гуртожитках знайдеться). А поки що 48 студентів живуть у холодних кімнатах, позбавлені можливості нормально харчуватись, відвідувати вечірні лекції, не кажучи вже про театри, кіно та студентські гуртки.

Словом, обіцяв т. Ямпольський від лиця дирекції створити в Суховолі аномалію і створив.

Тільки аномалія та — далеко не магнітна...

О. ПОЛІЩУК.

Ю. МОКРІЄВ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

perec·ua.

perec·ua.

Тоня, скромна секретар-друкарка, голубоока дівчина, досиджувала прийомні години біля дверей свого начальника, директора обласного будинку народної творчості, і, солодко позіхаючи, мріяла про міську олімпіаду, на якій вона сподівалася покорити жюрі своєю колоратурою. Її, безперечно, відберуть на республіканську олімпіаду і вона поїде в Київ, побачить столичне життя і столичних людей.

Десь нагорі гупали в стелю — там ішла репетиція ансамблю танців; знизу долітали звуки баяна і від чийогось басу у вікнах дрижали шибки.

В будинку готувалися до майбутньої олімпіади.

Мрійний настрій Тоні раптом порушив прихід відвідувача. У кімнату ввійшла людина у фетровій шляпі, в трохи вже приношеному макінтоші, у довжезних черевиках на мікропористій підошві, з люлькою в зубах і з невеличким чемоданчиком у руці.

На сухорлявому енергійному обличчі людини лежав відбиток благородної нудьги і втоми.

Тоня, оглянувши уважним поглядом гостя, відразу впізнала в ньому людину приїжджу, яка не більше години тому зійшла коли не з поїзда, то з літака.

— Скажіть, чарівна дівчино, де кабінет директора? — запитав гість приємним баритоном.

— Ось кабінет,— Тоня показала двері, оббиті чорним дерматином.

— Директор у себе?

— Так. Ви до Харлампія Антоновича? Як про вас доповісти?

Гість солідно, не поспішаючи, поставив чемоданчик, запалив люльку, і з тією ж благородною нудьгою у голосі відповів:

— Скажіть — Анатолій Гиля-Гусенко, літератор... драматург із Києва.

«Я так і знала!» — подумала Тоня. Вона поправила непокірне пасмо волосся, встала з-за столу, присунула гостеві стілець.

— Сідайте, будь ласка.

Вона вся ніби підтяглась. Як же! Гість із столиці, літератор, та ще й драматург!

— Пишете п'єси?

— Угу...

— Може б, щось і для нас... Я завжди граю героїнь у драмгуртку клубу пекарів. Але гурток уже три місяці не працює... Нічого ставити.

Гість співчутливо похитав головою і загадково відповів:

— Може, щось і для вас...

Тоня дивилася на Гиля-Гусенка як на бога.

— І щоб героїня співала! Можна? У мене колоратура...

Гість посміхнувся.

— Чому ж? Можна!

Тоня відімкнула тоненьким ключиком двері оббиті чорним дерматином, і пішла доповідати начальству про гостя.

За півхвилини Гиля-Гусенко вже був у кабінеті. Назустріч йому з привітною усмішкою на широкому добродушному обличчі йшов директор обласного будинку народної творчості Харлампій Антонович.

— Дуже радий, дуже радий... Прошу... Сідайте... Анатолій?..

— Семенович,— солідно підказав гість, сідаючи в просторе шкіряне крісло.

— Надовго до нас, Анатолію Семеновичу?

— Це буде залежати від обставин. Я маю написати на матеріалах вашої області ревю. Для київських театрів.

Харлампій Антонович аж затремтів.

— Голубчику!.. Та це ж і нам потрібно, як повітря! І чому це ви на наших матеріалах будете писати ревю для Києва? Ми самі його заберемо у вас!

Гиля-Гусенко знову запалив люльку.

— Обов'язок столичних літераторів — допомагати периферії. Я не стою на позиціях декого з моїх колег, які ігнорують периферію. Минулого року, коли я був у командировці в Ізмаїльській області, я написав для місцевих драмгуртків дві одноактівки, які йдуть з великим успіхом. Про вашу самодіяльність я високої думки. Дещо чув про ваші драмгуртки... Це буде сатиричне ревю.

— Чудово! Нам потрібні Гоголі і Щедріни! — вставив слово директор.

Гість встав з крісла і почав ходити по кабінету.

— Я збираюся висміяти в ньому,— продовжував він, — ледарів, шахраїв, підлабузників...

— Ото-то!..

— Створити б, скажімо, загострений, об'ємний тип роззяви....

— Правильно!

Гиля-Гусенко, збавляючи свій творчий запал, знову сів у крісло.

— Що ж, коли ви маєте таке бажання і можливості...

Директор будинку народної творчості зрозумів: йдеться про гонорар.

— У нашому кошторисі є п'ять тисяч на придбання нового репертуару. Вже скоро кінець року, а я ще їх не використав.

Гиля-Гусенко попихав люлькою.

— П'ять тисяч — ціна трохи замала для ревю... Але наш обов'язок іти назустріч народній творчості. Даю згоду.

— Тоню! — гукнув Харлампій Антонович.— Пишіть договір. Коли б ви змогли дати нам це ревю днів за десять,— мрійно продовжував Харлампій Антонович,— ми б ще встигли його поставити до олімпіади.

— Десять днів? Термін малий, але, йдучи вам назустріч...

За якихось десять хвилин Тоня внесла надрукований договір. Гиля-Гусенко прочитав його.

— Я не бачу тут пункту про аванс.

Харлампій Антонович винувато закліпав очима.

— Ви розумієте, Анатолію Семеновичу, з авансами у нас так, як і у вас — забороняють...

На обличчя Гиля-Гусенка найшла хмарина суму.

— Так-так, як сказав Маяковський: «Ни тебе аванса, ни пивной»...

Він знову встав з крісла і, взявшись рукою за лацкан піджака директора, задушевно промовив:

— Але зі мною в дорозі трапився неприємний випадок. Я згубив бумажник з грішми. Бачте, про ротозіїв збираюсь писати, а сам роззява з роззяв. Дав телеграму... Та поки мені вишлють. Сподіваюсь, ви зможете знайти якийсь спосіб...

Харлампій Антонович пошкріб рукою лисину.

— Єсть! Знайшов! Я випишу вам командировку в райони нашої області. І все буде законно. Тоню! — гукнув він знову.

Не пройшло й десяти хвилин, як Гиля-Гусенко вже сидів у бухгалтерії з ордером у руках.

Грошей у будинку народної творчості не знайшлось, але ввічливий бухгалтер взяв вісімсот карбованців позичково у сусідів, у касира облдержстраху.

— Прошу на хвилину ваш паспорт,— попросив ввічливо бухгалтер.

Гиля-Гусенко трагічно всміхнувся.

— На жаль, мій паспорт там, де й мій бумажник... Збереглась лише командировка.

Бухгалтер проглянув київську командировку.

— Так, але нам треба номер паспорта.

— На щастя, я знаю номер напам'ять,— заспокоїв бухгалтера Гиля-Гусенко.— Пишіть II-ГК № 319423, виданий тринадцятим відділенням міліції від 17 серпня 1950 року.

Поклавши гроші в кишеню, Гиля-Гусенко потис руку бухгалтерові, глянув ніжним поглядом на голубооку Тоню, від чого та аж зашарілась, взяв у руки чемоданчик і пішов собі.

А вже десь наприкінці дня до будинку народної творчості зайшла ще одна людина, теж у фетровій шляпі, макінтоші і в мікропористих черевиках, і попросила Тоню негайно пропустити її до директора.

— Я вас слухаю,— стомлено промовив Харлампій Антонович, не зовсім доброзичливо глянувши на відвідувача. Він уже подзвонив дружині, щоб готувала обідати, а тут його затримують!

— Ви бачили коли-небудь роззяву? Живого стопроцентного ротозія? — почав гість схвильовано і нервово.— То дивіться. Це я... Так, так, я!.. Розумієте, скільки їжджу, ніколи такого не траплялось. Бувало, по три ночі не спав. У поїздах, у командировці,— і нічого не губив. А тут на тобі... гроші, документи, все!... Навіть портфель з рукописами.

— Ви хочете дати публікацію про втрату документів? — сухо запитав директор.— Тоді це не до нас. Редакція газети — через дорогу.

— Звичайно, і публікацію, — продовжував гість,— але я прийшов саме до вас. Мені ні з чим виїхати в райони вашої області, де я маю збирати матеріали для ревю. Я дав телеграму, але поки ще одержу ті гроші... Я хочу взяти у вас невеличкий аванс. Будемо знайомі: драматург Гиля-Гусенко.

Харлампій Антонович отетерів.

— Що-о?..

Мрії про смачний обід зникли.

— Гиля-Гусенко? Анатолій...

— Семенович,— сідаючи у крісло, додав гість.

Сів, ні, вірніше, впав у крісло і директор. І зараз же схопився.

— Тоню! Тоню!

На порозі з'явилась секретарка.

— В бухгалтерію! Негайно!.. Затримати! Повернути!

Гиля-Гусенко № 2, витріщивши очі, дивився на шаленіючого директора.

— Це ви відносно мого прохання? Дякую. Я не поспішаю. Якщо бухгалтер пішов, я можу зайти завтра.

Харлампій Антонович окинув його лютим поглядом.

— Аванс? Вісімсот карбованців? І за десять днів ревю? Дзуськи! Не дам ні копійки!

Новоприбулий Гиля-Гусенко розгублено тер хусточкою окуляри. Він нічого не розумів.

На порозі з'явилася Тоня в супроводі бухгалтера.

— Харлампій Антонович... він уже пішов.

— Одержав гроші і пішов,— додав бухгалтер.

— І ви йому видали гроші? Видали?! — накинувся директор на бухгалтера.— Паспорт його ви записали?

— Так, записав. А як же? II-ГК № 319423, виданий тринадцятим відділенням... Анатолій Семенович Гиля-Гусенко.

— Що-о?! — підвівся з крісла Гиля-Гусенко № 2. — Яке тринадцяте відділення? Я одержав свій паспорт у сьомому відділенні., І номер зовсім інший. В чому справа? Прошу пояснення!

— Роззява! Ротозій! Розтяпа! — кричав директор чи то на бухгалтера, чи то сам на себе.

В ту хвилину задзеленчав дзвінок.

— Хто? Марія? Обід? До чорта обід! І всіх до чорта!

А десь днів за два в будинок народної творчості прийшов лист на ім'я директора. Харлампій Антонович розкрив його. Це був лист від Гиля-Гусенка № 1.

«Щиро дякую за прийом, за аванс, а головне, за ідею... Я справді вирішив спробувати сили. Пишу ревю про ротозіїв... Ви мені дали добрий матеріал... Але, самі розумієте, я не зможу привезти його вам. Спробую знайти покупців в якійсь іншій області. Документи Гиля-Гусенка я чесно вкинув у поштову скриньку. Адью, дорогий директоре! Не згадуйте злом-лихом»...

МУЧЕНИЦЯ НАУКИ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Доки ти, катюго безсердечний, Раєчці двійками очі колотимеш? Вона вже он і так на себе не схожа.

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ЗАОКЕАНСЬКІ ОКУПАНТИ

На сторінках американського журналу «Ньюсуїк» недавно з'явилися заляпані червоною фарбою плани двох європейських столиць — Лондона й Парижа. Червоні плями на них показують будинки й цілі квартали, зайняті американцями. У примітках до планів журнал не без чванливості заявляє, що кількість американських службовців і адміністраторів, не рахуючи військових гарнізонів, становить 100 тисяч чоловік. Це — ціла армія!

«У Лондоні, — пише журнал,— у центрі площі, яка під час війни називалась площею Ейзенхауера, стоїть великий цегляний будинок — американське посольство. Там повно американців, військових і цивільних»...

«Прогуляйтеся по Парижу, — радить журнал. — Ви побачите жовтий будинок напроти великого готелю. Це — американське посольство. Трохи далі — інший будинок, зайнятий американцями. Недалечко від посольства цілий квартал займають американські установи. Поблизу Єлісейських полів стоїть новий будинок американського військового штабу, ще далі — квартал різних американських установ».

«У Бонні, понад Рейном, розташувалася справжня «мала Америка» — мініатюрна копія Пентагону, де міститься американський комісар і різні наші установи».

«У Токіо американці займають найкращі палаци»...

От чим чваняться заокеанські окупанти!

ЗВІРЯЧІ БЛАГОДІЙНИКИ

У Найробі, столиці англійської колонії Кенія, відбулася конференція, присвячена охороні тварин і рослин країни.

На ній було виголошено безліч палких промов про любов до всього живого — до комашок, жучків і навіть до крокодилів.

Оратори-колонізатори закликали оточити загальною зневагою і заклеймувати ганьбою всіх, хто буде дратувати крокодилів і дражнити левів.

Палка турбота про долю «нещасних тварин», звичайно, не перешкоджає англійським колонізаторам по-звірячому визискувати і знищувати поневолений народ Кенії.

Римський папа присвоїв кривавому Франко звання почесного кардинала.

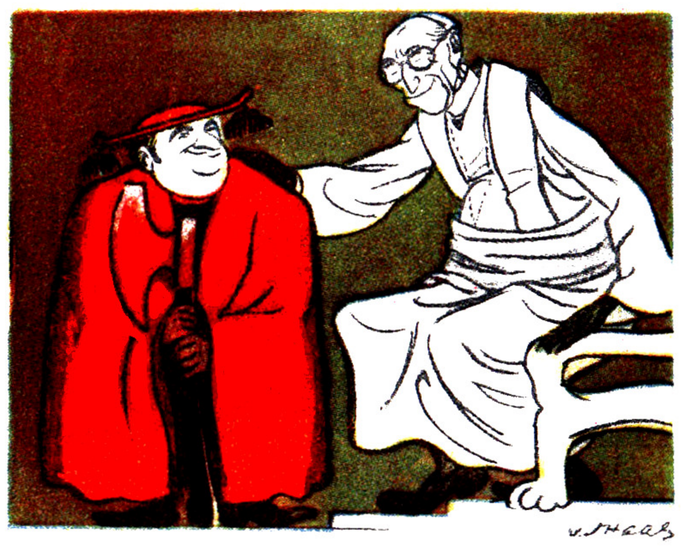

— От бачиш, сину мій, тепер і сокиру вже не так помітно!

(«ДИКОБРАЗ» — Прага).

— Вірні джентльменським принципам наших предків, ми і в Кенії не обходимось без рукавичок.

(«ДИКОБРАЗ» — Прага).

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

КАРТИНИ, ВИСТАВЛЕНІ ЗА ВОРОТА

У тих випадках, коли європейські союзники Америки пробують підняти бунт на колінах, обурюючись ганебною роллю, відведеною їм нахабними претендентами на світове панування, американські правителі запевняють, що це походить лише від того, що «відстала Європа» не доросла ще до справжнього розуміння рятівного значення їхньої політики.

Але «відстала Європа» починає ставитись з недовір'ям не лише до політики Уолл-стріту.

Недавно 124 художники США надіслали в Париж на виставку образотворчого мистецтва 340 своїх робіт. Репродукції цих витворів мистецтва широко популяризував на своїх сторінках журнал «Лайф», пророкуючи їм великий успіх і загальне визнання.

Але лайфівські пророки були ошелешені несподіванкою ще до відкриття виставки. Журі забракувало всю заморську ляпанину і повернуло всі 340 картин назад у Штати.

Навіть буржуазні європейські цінителі мистецтва побачили в тих триста сорока картинах лише одну огидну картину — картину жахливого занепаду й розкладу доларового мистецтва.

«СИМВОЛ ДРУЖБИ» ПО-АМЕРИКАНСЬКОМУ

Ось яке оголошення вмістила недавно газета: «Нью-Йорк Геральд Трібюн»:

«Кока Кола» — символ дружби. Сьогодні «Кока Кола» вживають у 80 країнах. Для жителів цих країн і для нас, американців, цей напій став символом дружнього життя і гостинності».

Для продажу цього «символу дружби» у США винайдено спеціальні автомати. У штаті Алабама широко вживаються автомати з двома отворами для опускання грошей. Під одним отвором написано: «Для білих», під другим: «Для чорних». Це зроблено, звичайно, не тому, що гроші негрів відрізняються чимось від грошей білошкірих людей, чи, можливо, пахнуть по-іншому. Через різні отвори вони потрапляють до однієї кишені...

Конструктори цієї немудрої скриньки, самі того, можливо, не помічаючи, створили справжній символ — символ американського расизму й людиноненависництва.

Перечниця

БАЗАЛІЙСЬКІ МЕСНИКИ

ОБУРЕННЮ організатора Базалійського районного відділу «Союздруку» (Кам'янець-Подільська область) Гули не було меж. Він бігав з кутка в куток і, вимахуючи оберемком газет, вигукував:

— Ви тільки подивіться!.. До чого дійшли!.. У передовій статті пишуть, що ми погано розповсюджуємо газети та журнали, що по селах поштові відділення працюють незадовільно... Або ось у «Куточку Перця» — «Зв'язок, який не зв'язує»... Це теж про нас! Та як вони сміють?!

— Так... так... Справді, нахабство! — підтакнув начальник районної контори зв'язку т. Сторожук.

Трохи заспокоївшись, Гула й Сторожук похилили буйні голови і задумались. Як же реагувати на критику районної газети «Сталінець»? І придумали! Наступного дня 350 примірників «Сталінця» було повернено в редакцію.

— Розповсюджуйте свою газету самі! — переможно заявив Гула.

Це був тільки початок комедії. Згодом базалійські месники додумалися до того, що відмовилися приймати передплату на газети й журнали від працівників редакції. Кожного дня, на кожному кроці зв'язківці намагаються насолити редакції. То телефонні розмови затримують, то неправильно з'єднують телефони. Базалійська комедія досягла своєї кульмінації.

Ох, і гіркою ж буде її розв'язка для Гули та Сторожука!

СТРАШНІ ЯСЛА

ВЕЛИКЕ діло — мати в селі хороші дитячі ясла. Яке це полегшення для колгоспниць! От хоч би й такий приклад.

Десь на початку минулого року правління колгоспу ім. Ворошилова (Коломацький район на Харківщині) вирішило відкрити в селі ясла. За колгоспні гроші було куплено велику хату, придбано будівельні матеріали для ремонту. Голова колгоспу Корсун С. Г. з гарячим ентузіазмом керував бригадою теслярів, які переобладнували будинок. Ще й жнива в колгоспі не закінчилися, а ясла вже красувалися, як лялечка.

Деякі колгоспниці не витримали, взяли дітей на руки і подалися оглядати ясла. Прийшли, стукають у двері — заперто, постукали у вікно — відчинилося.

Висунулося з вікна немовля з бородою і запитало басом:

— Чого грюкаєте? Це мої власні ясла.

Діти в крик, поперелякувалися бідні.

Тут матері й дізналися, що в яслах поселився сам голова колгоспу.

Тепер у селі діти зовсім перестали плакати. Як тільки яке скривиться, мати йому зразу: «Цить! Бо в ясла понесу...». І мале замовкає.

Що й казати, велике це діло — мати в селі ясла!

«ОК В АСІ»

ШКОЛЯРАМ видали учнівські білети.

— Діти, — сказав викладач мови й літератури, — уважно прочитайте дома «Правила для учнів», надруковані в білетах, і напишіть оповідання на тему «Урок».

На завтра перед учителем лежали письмові роботи. Половина з них звалася «Ок в асі», а половина — «Ку-ку». Всі роботи було написано приблизно на такий зразок.

«В **асі** почався **ок.** Кожен учен сів на **є** місце й приготував **е** потрібне. Ніхто з учнів не займався **ронніми** справами. Всі **ажно** слухали пояснення вчителя. Потім учитель почав питати. Кожен учень мовчки підніс **ку** й ждав **зволу** вчителя **відпости».**

— Що ж, — промовив викладач, — яка робота, така й оцінка... Доведеться всім вам поставити по одиниці й на одиницю знизити оцінку по поведінці за такі недотепні жарти.

— А причому тут ми? — здивувалися школярі. — Так написано у «Правилах для учнів».

І вони подали викладачеві свої учнівські білети.

У брудносірих палітурках з невиразно витисненими літерами й гербом були вклеєні браковані, неохайно обрізані, якимись сліпими літерами надруковані аркушики «Правил для учнів». З легкої руки бракоробів, «клас» перетворився тут на «ас», «урок» — на «ок», «все» — на «е», «уважно» — на «ажно», «дозволу» — на «зволу» й т. д.

— Бракоробам ставте одиниці, а не нам! — сказали учні.

Викладач прочитав унизу: «Др. КДПІ. 200.000». Це була марка бракороба — друкарні Київського державного педінституту, яка випустила 200 тисяч бракованих учнівських білетів.

— Гаразд, — погодився викладач, — ставлю одиницю «Др. КДПІ». А хто з вас скаже, кому я повинен знизити оцінку по поведінці?

Учні сором'язливо опустили очі. Все ясно. Учням просто незручно. Ми підносимо «ку» за них. Знижуйте Міністерству освіти УРСР, яке, потураючи бракоробам, прийняло й розповсюджує по школах халтуру «Др. КДПІ».

Для міністерства це буде справжній «ок».

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У фейлетоні «Дядя Боря та інші» («Перець» № 18 за 1953 р.) розповідалося про погане побутове обслуговування населення м. Полтави. Як повідомив секретар Полтавського міськкому КПУ т. Зубарєв, після виступу «Перця» міські організації вжили ряд конкретних заходів до поліпшення побутового обслуговування полтавчан. Викритого у фейлетоні здирщика і хабарника зав. шевської майстерні Щербаня з роботи знято. Також знято з роботи і зав. шевської майстерні Носенка, який не забезпечив роботу по обслуговуванню замовців.

★ У № 20 «Перця» за 1953 р., у фейлетоні «Ой, за валом, валом...» розповідалося про те, що ряд державних та кооперативних підприємств Дніпропетровська не виконують плану в асортименті.

Як повідомила редакцію Укрпромрада, факти випуску артіллю «Легколит» обмеженого асортименту емальованого посуду підтвердились. Правління Укрпромради запланувало випускати в 1954 р. 22 види емальованого посуду.

★ Тов. Солтис І. Л. із м. Городенок, Станіславської області, написав до «Перця» про безгосподарність на місцевому бурякопункті.

Після втручання редакції директора бурякопункту Ігнатенка М. А. знято з роботи.

ЯКБИ ЗАЙЦІ ТА БУЛИ СМІЛИВЦІ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

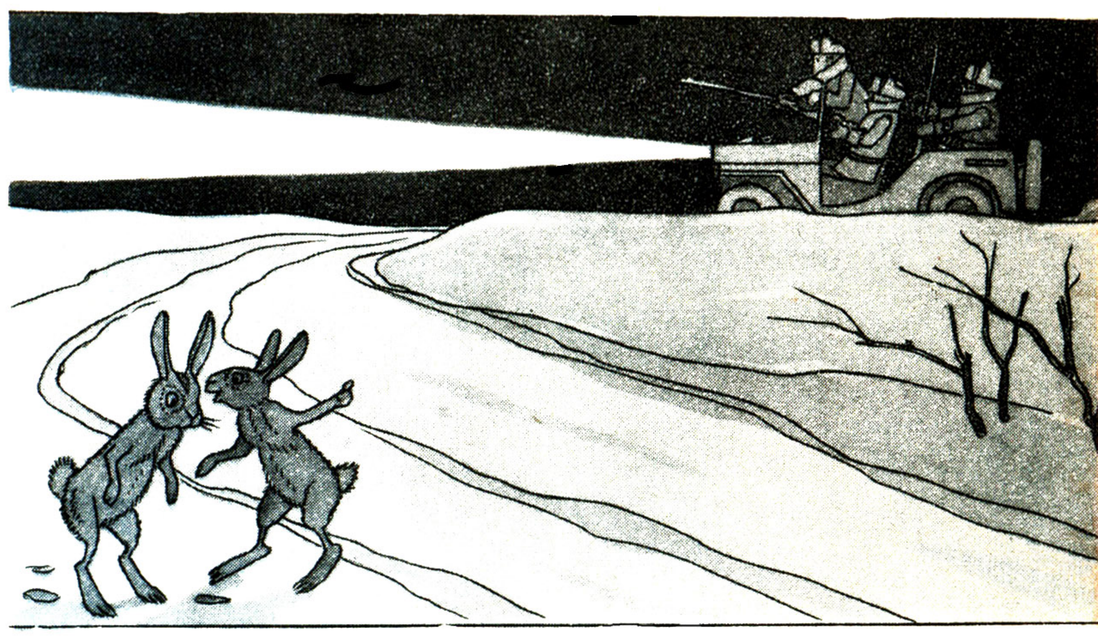

— Давай заманимо цих браконьєрів у провалля і провчимо!

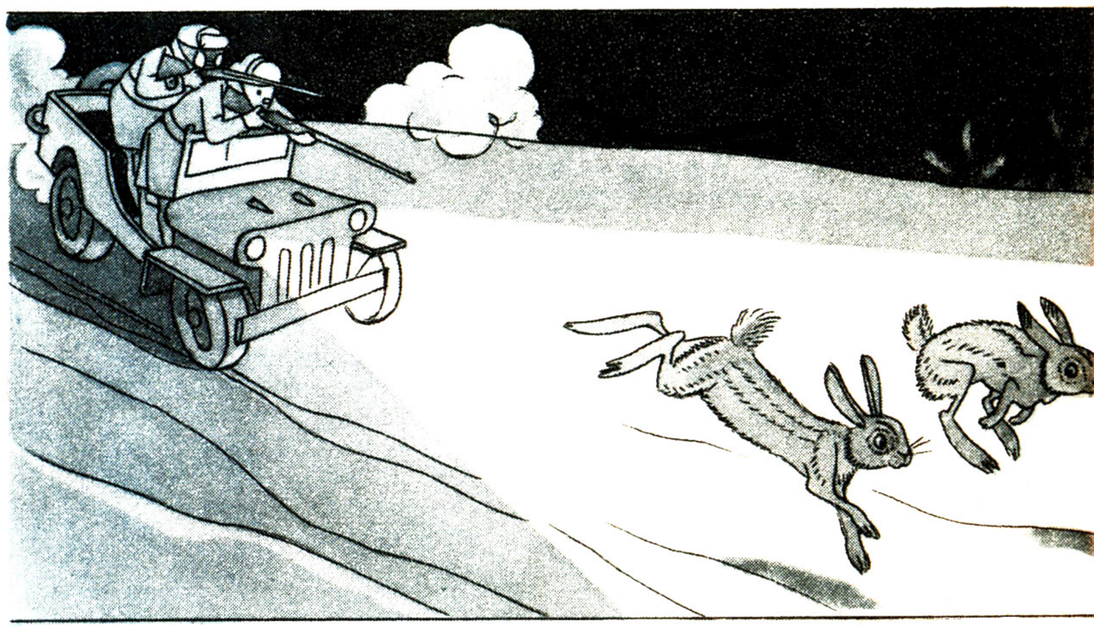

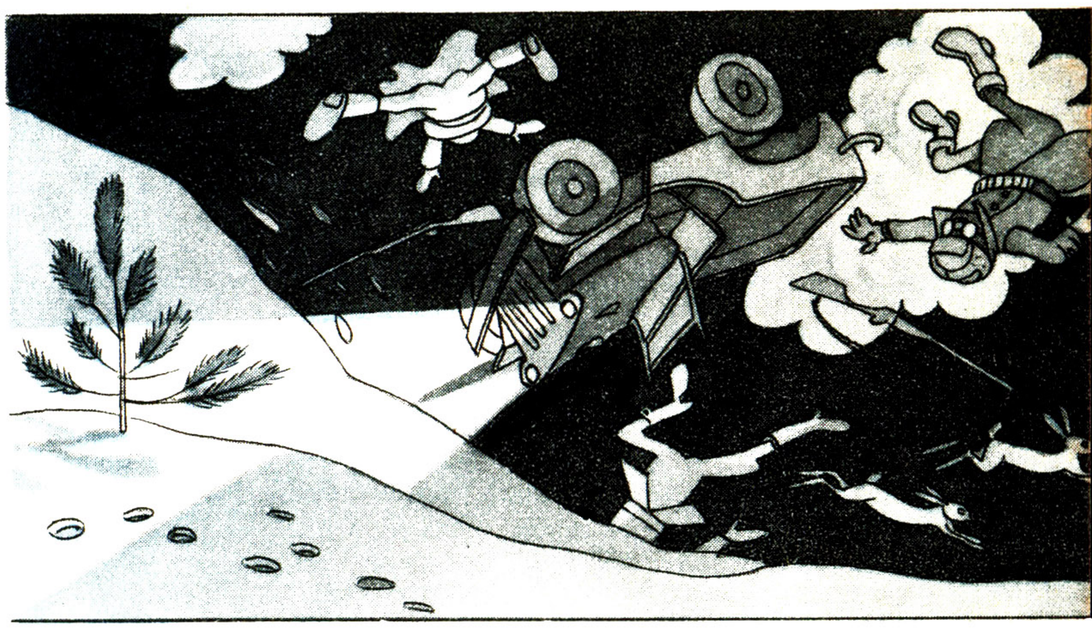

— Ага! Попались!..

ВІНЕРЕТ з перцем

Мал. К. АГНІТА

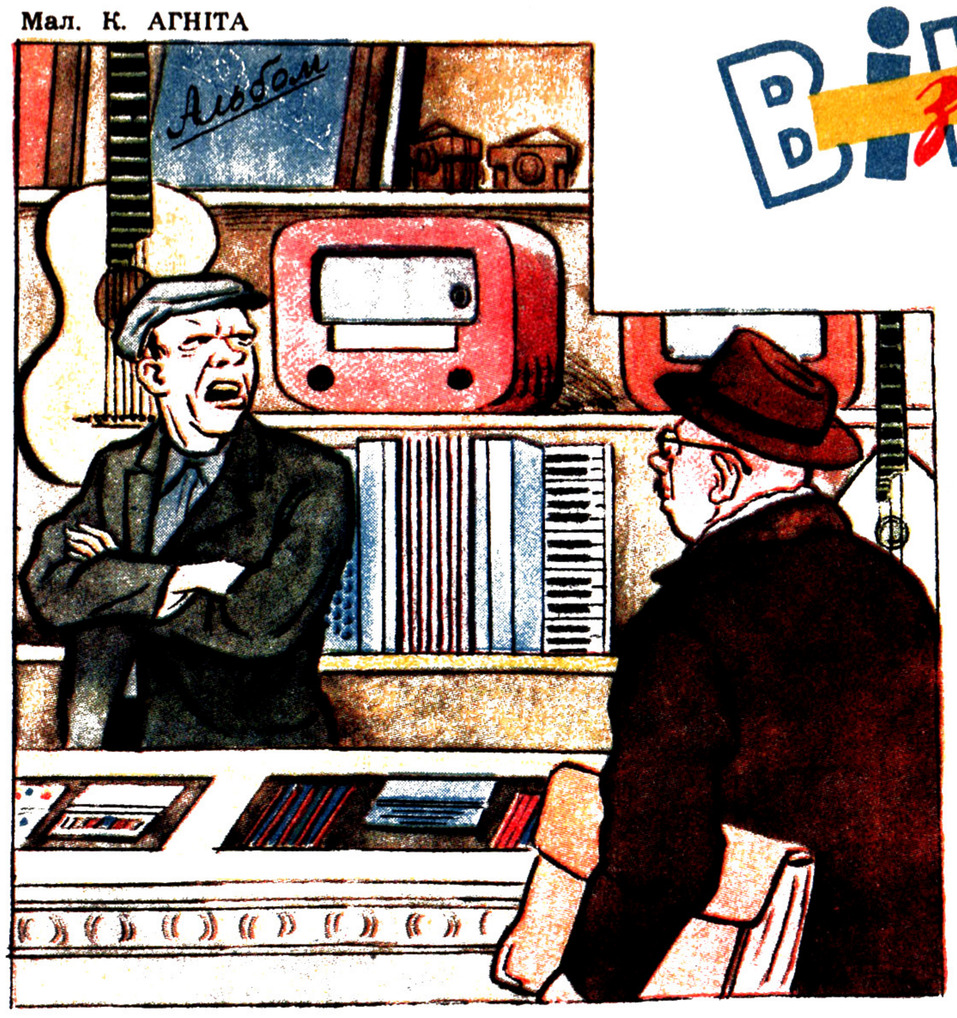

У КРАМНИЦІ КУЛЬТТОВАРІВ

Товари — культурні. Чого не можна сказати про продавця...

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— У роботі нашого ліфта є зрушення: раніш він висів між третім і четвертим поверхами, а тепер — між п'ятим і шостим!..

Мал. В. ЧЕКАНЮКА (студент Київського художнього інституту)

— Чого ти з села втік?

— Умови не сподобались: соломи багато, а коктейль-холів нема.

ПРИРІС СІНОКІС...

— Якщо брати по хвостах, то ми попереду, а якщо по прибутках, то позаду.

Це можна почути в колгоспі ім. 25-річчя ЛКСМУ. Колгосп справді план розвитку поголів'я виконує, але продуктивність тваринництва у нього низька. А низька тому, що оті самі «хвости» тільки хвостами махають, мріючи про сіно і свіжу воду. І давно вже махають...

Свого часу в селі Плесецькому реорганізовувався колгосп. Скориставшись ротозійством тодішніх керівників села, якийсь діляга із Боярського учбово-дослідного лісництва приєднав 80 гектарів колгоспної сіножаті до лісових угідь. З того часу й приріс сінокіс до лісу.

Зміцніло в селі Плесецькому артільне господарство, зросло тваринництво, потрібна кормова база. База ось тут же біля села — 80 гектарів лугу, а посередині ще й річечка протікає. От де розкіш для колгоспної худоби!

Почали керівники колгоспу клопотатися, щоб повернути свої сіножаті. Насамперед подалися до м. Василькова, до виконкому своєї райради. А у Василькові... Е, та що там казати,— там районні керівники, як почнуть говорити про велику й малу, про рогату і безрогу худобу, то слухачів аж за серце бере. Поговорили вони й цього разу, а на закінчення сказали керівникам колгоспу: «Справа давня, важка, допомогти не можемо, звертайтеся вище».

— Спасибі й на цьому! — сказали в колгоспі та й пішли вище. Звернулися до Міністерства сільського господарства УРСР. А головне управління землеустрою і сівозмін цього міністерства — взяло трохи нижче: написало Київському обласному управлінню сільського господарства, щоб воно допомогло колгоспові розплутати цей вузлик. Начальник управління землеустрою і сівозмін обласного управління сільського господарства т. Сиденко не брав ні вище, ні нижче, а взяв глибше... поклав справу в глибоку шухляду.

А в Боярському лісгоспі тим часом не дрімають, шукають аргументи. В одному папері пишуть, що ніякого сінокосу вже нема, що виріс на ньому ліс дрімучий. (Справді, біля джерела виросло кілька кущів вільхи). У другому доводять, що цю площу «віднесено до особливо цінних лісових дач і вона є дослідною ділянкою».

Що правда, то правда. Сінокіс — справді цінна дача і на ньому роблять дуже цікаві досліди...

Працівникам лісгоспу, які мають в особистому користуванні худобу, дозволяється наділяти певну площу лісових сіножатей. У Боярському лісгоспі не зважають на те, чи має хто худобу, чи ні. Головне, щоб мав апетит до сіна. А мають його і директор лісгоспу Студилін, і старший лісничий Матвєєв, і інженер Збитний, і лісничі: Тілер, Пась, Кац, Фоя, Пазюра — не перелічити всіх. Самі вони того сіна не косять. Косять їм колгоспники за другу і третю копицю. А дослідники лише продають потім сіно по дуже вигідній для них ціні. І так рік у рік.

Ну, чим не цінна дача? Ну, де ще можна такі досліди робити? Де ще можна так гроші косити?

Та пора вже **цю** косовицю кінчати!

Л. ГРОХА.

Пошта Перця

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Пишуть тобі цього листа кури, гуси, качки та індики. Допоможи нам одержати посвідчення про здоров'я, бо без нього нас не приймають на Кіровоградський птахокомбінат.

Посвідчення повинен нам видати єлисаветградківський районний ветлікар т. Канюка Ф. Д.,— але ж піймай його! Керівники нашої райконтори «Заготскот» день за днем по всьому району ловлять Канюку, а ми ждемо та худнемо. Був випадок: поки шукали ветлікаря, то кролики, які були з нами, перемерзли до того, що почали дохнути.

Ми б уже й самі полетіли на той птахокомбінат, але ж там нас запитають: а де ваша посвідка про здоров'я?

Може, ти, Перче, знайдеш т. Канюку й нагадаєш йому про його прямі обов'язки. Будемо дуже вдячні.

КУРИ, ГУСИ, КАЧКИ, ІНДИКИ.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

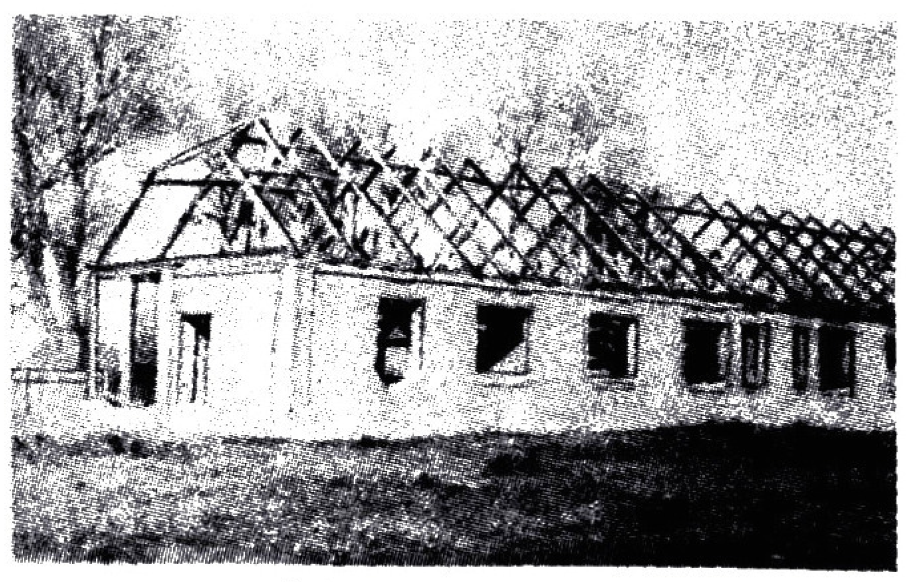

0%+0%+0%=0%... Так, з допомогою найпростішої арифметичної дії, можна показати плоди кількарічної бурхливої діяльності керівників Талалаївського району на будівництві районної ветеринарної лікарні. Кошти, які держава відпускає на це будівництво, рік у рік лишаються невикористаними. Тимчасом стіни споруди, зведені ще до війни, руйнуються, крокви гниють...

Що ж можна сказати з приводу піклування голови виконкому Талалаївської районної Ради М. М. Вовка про потреби громадського тваринництва? Мабуть, дорогий Перче, знову доведеться вдатися до тієї ж арифметичної дії, з якої ми почали свій лист: 0+0+0...

І. БАГРОВИЙ.

с. Талалаївка,
Сумської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

На посаді завідувача майстерень Калиновецької МТС, Чернівецької області, уже понад рік працює Григорій Кабацюра. Дивні у нього звички: за замовлення, які виконує майстерня для колгоспів, плату частенько одержує він власноручно. Не відмовляється Кабацюра і від того, щоб за хабарі приписати своїм дружкам зарплату, чи вкрасти з комори прогулований пас, чи продати запасні частини.

«Прибутки» через кишеню Кабацюри надходять прямо в буфет, де він частенько просиджує і в робочий час. Все це бачать керівники МТС, але ніхто з них не подумав про те, щоб витягти його звідти і дати «похмелитися».

Н. ЄГОРЕНКО.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Минулого року на станції Стрий було збудовано новий вокзал. Страшно нам, залізничникам, хотілося перебратися в нове приміщення, але ще страшніше стало, коли ми перебралися туди.

Страшно ходити по привокзальній площі, де розлилися брудні калюжі (наслідок зіпсованої каналізації). Страшно ходити біля вікон, бо вони від найменшого подиху вітру падають на голови. Страшно зайти в кімнату відпочинку, бо там, як у льоху. Страшно сидіти у залі чекання, бо стеля протікає, і це неминуче загрожує грипом.

А ще страшніше стає, коли подумаєш, скільки ще халтурників-будівельників подвизається на Львівській залізниці!

М. КАРПУШКІН,
черговий по вокзалу Стрий,
Львівської залізниці.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Це доручення було посіяне у Піщанці. Оскільки воно було незаповнене, заповни його, Перче, сам. Текст доручення може бути приблизно такий:

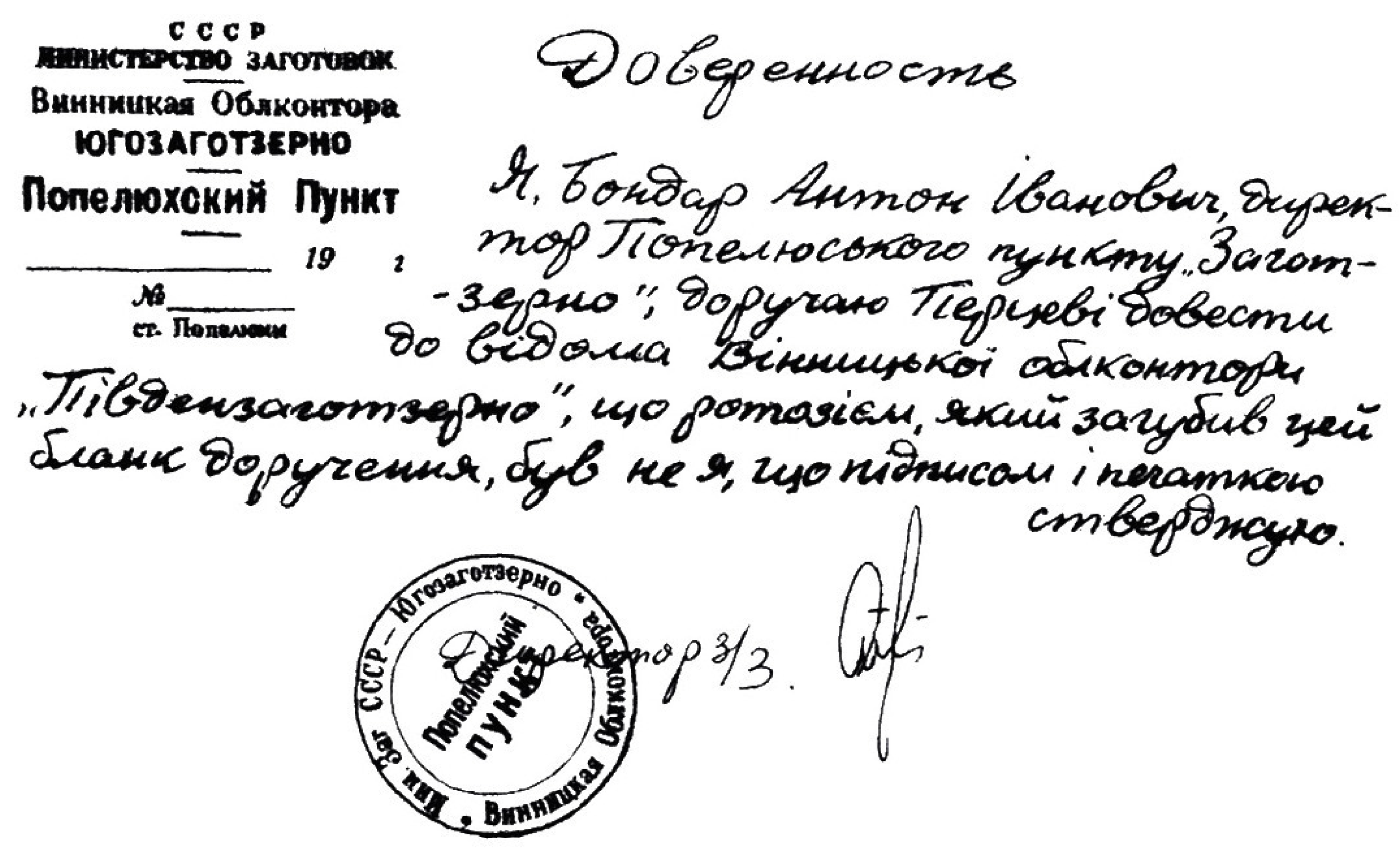

СССР
Министерство заготовок
Винницкая Облконтора
ЮГОЗАГОТЗЕРНО
Попелюхский Пункт
________ 19 г.
№ ______
ст. Попелюхи

Доверенность

Я, Бондар Антон Іванович, директор Попелюського пункту „Заготзерно", доручаю Перцеві довести до відома Вінницької облконтори „Південзаготзерно", що ротозієм, який загубив цей бланк доручення, був не я, що підписом і печаткою стверджую.

Директор з/з.

Виконай, Перче, це доручення. Хай уже в облзаготзерні самі розбираються, хто ж тоді за один директор Попелюського пункту Антон Іванович Бондар, якщо той, хто загубив доручення, був ротозієм.

А. КУШНІР.

Піщанка,
Вінницької області.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

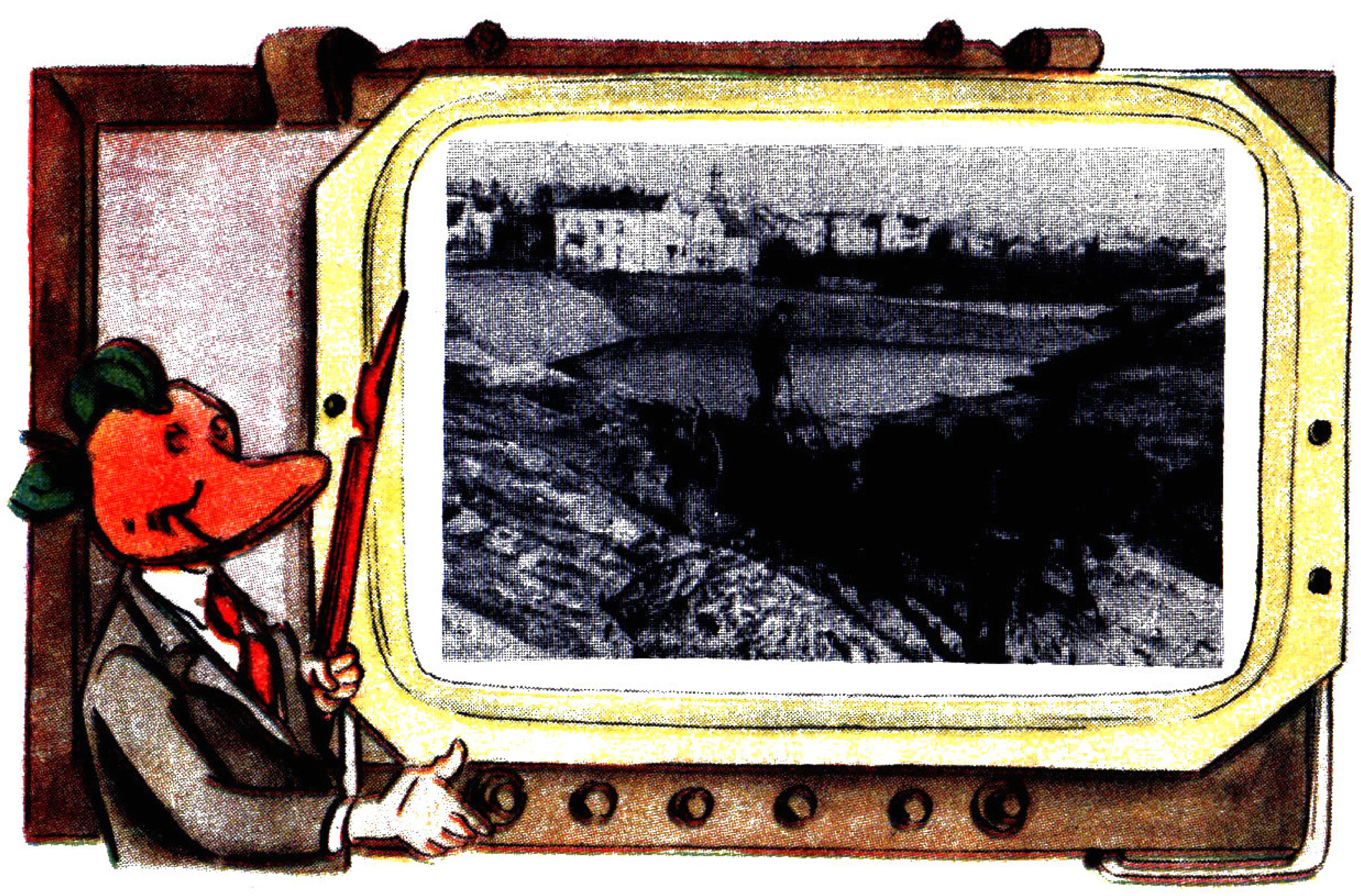

Телецентр Перця веде сьогодні передачу із Львова. Перед вами — озеречко в районі Львівського емальзаводу. Воно багате на воду і... сміття. Водою його живлять потужні підземні джерела, а сміттям — Львівське трамвайно-тролейбусне управління. Один з таких моментів засмічування ми і демонструємо.

Показати на екрані голову виконкому Червоноармійської райради т. Буя, з благословення якого це звалище утворено, ми, на жаль, не можемо. Якраз саме т. Буй проголошує на одному відповідальному засіданні доповідь про благоустрій ввіреного йому району і до якогось там озеречка йому мало діла.

Не будемо ж його відривати від трибуни і на цьому закінчимо свою передачу.

До наступного телебачення, товариші радіоглядачі!

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 2 (277) (на украинском языке). Підписано до друку 12. I. 1954 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 00156. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4477. Тираж 125.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Мал. В. ГЛИВЕНКА

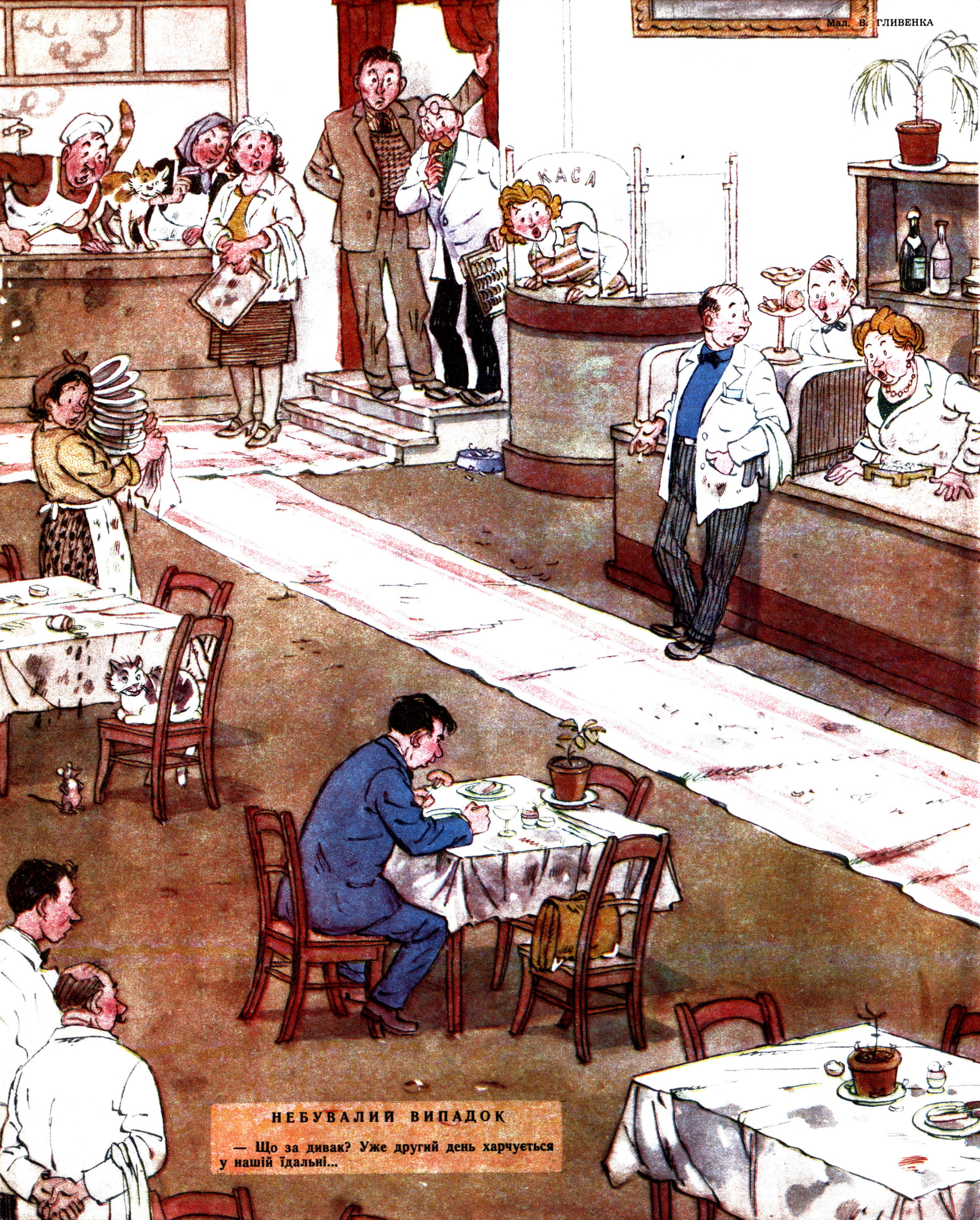

НЕБУВАЛИЙ ВИПАДОК

— Що за дивак? Уже другий день харчується у нашій їдальні...